

kan forstå, at hr. Bruno Jerup om ikke er sådan én så i al fald er meget enig med dem.

Hr. Bruno Jerup spørger om, hvad galt der er i, at oplysningsforbundene og kommunerne osv. overtager det her, og så vil jeg bare i stilfærdighed sige, at efter CD's opfattelse er det unfair, når private mennesker igennem et kort eller et langt liv har investeret og bygget op, har lavet en virksomhed, som fører til succes, en virksomhed, som også har været samfundsgavnlig, at man så på et tidspunkt, når succesen bliver så stor, at mange mennesker synes, det er et godt tiltag, kommer med offentlig støtte og undergraver disse private virksomheder. Det finder vi er unfair. Det gælder her, og det gælder alle områder.

Det var derfor, jeg før skelnede mellem situationen, hvor det offentlige tilbud var der og der så kom en privat virksomhed. Da må de private selv tage ansvaret, for de ved på forhånd, hvad konkurrencevilkårene er. Men den anden vej rundt, hvor de private er der først og de offentlige så kommer bagefter, mener vi er et problem.

Og jeg vil bare sige, at jeg ikke synes, hr. Bruno Jerup har ret, når han stiller sig op og siger, at det ikke er noget problem, det må de jo selv om, og det er bare sådan, verden er skruet sammen. Ja, men hvis verden er skruet sådan sammen, så er den ikke fair, og CD vil gerne have en fair verden.

Aage Frandsen (SF):

Folkeoplysningsloven er rammen om noget af det flottere, vi har i det danske oplysnings- og uddannelsessystem, nemlig frivillighedsprincippet, foreningernes muligheder for at organisere tingene, og det er alt andet end statsliggørelse, når det drejer sig om det, der ligger i foreningslivet. Og det er for os meget vigtigt, at det er på det grundlag, de her ting foretages.

Jeg vil i den her forbindelse koncentrere mig om to ting. Den ene, som andre ordførere har været meget inde på, er spørgsmålet om, hvor grænsen er mellem, hvad det private skal have, og hvad foreningslivet skal have. Det andet er spørgsmålet om de handicappede.

Dér kan man sige, at disse to spørgsmål i hvert fald i offentligheden – men også i forhold til de informationer, vi har fået – har fået meget forskellig opmærksomhed. Det hænger sammen med, at der er nogle, der er dygtigere lobbyister end andre; det er helt i orden, at man er det og derved har bedre adgang til medier, kanaler og den slags ting, end andre har. Dér føler jeg, at

det er vigtigt at fremhæve de ting, som ligger i de handicappedes forhold, som jeg ikke finder tilfredsstillende, men det vender jeg tilbage til.

Hvor grænsen ligger mellem, hvad de private skal tage sig af, og hvad foreningslivet støttet af oplysningsmidlerne skal tage sig af, kan man selvfølgelig have en privat mening om. Og jeg vil da ikke sige, at jeg synes, det er hundrede procent oplagt, at f.eks. de ting, som foregår i danseskoleregi eller i helse- og motionscenterregi, absolut også skal foregå i folkeoplysningslovens regi. Det kan jeg godt have en privat mening om.

Men jeg synes, at hver eneste gang man begynder med at lave afgrænsninger – vi har hørt to forslag blive nævnt – så er det et område, hvor de private har været der, og så må oplysningsforbundene ikke komme ind. Det er den ene model. Det er jo en statistisk måde at se tingene på. Skal man have den tilgang til det, så betyder det, at alting skal være, som det altid har været. Det kunne jo godt være, at der var ting, der lå det ene sted på et tidspunkt, som skulle flyttes over, og omvendt.

Den anden model, som hr. Peter Duetoft nævnte, hvor der er tale om, at private har været inde, går ud på, at så skal de være entreprenører, hvis de skal lave det. Det synes jeg også er en sær model. Og derfor vil vi godt diskutere modeller for at lave grænser. Vi kan godt se, at det kan være et problem, for vi har det ikke sådan, at det hele absolut skal over et folkeoplysningsregi. Vi kan da godt se, at lige så snart der kommer mere og mere derover, så er der midler, der forsvinder derfra, som ikke kan bruges til andre formål. Og det vil vi da gerne kigge på, men jeg synes bare ikke, at vi har set en eneste model endnu, som er acceptabel. Så det er altså for at markere, at vi gerne vil være med til at se på, om det kan løses.

Vi finder ellers, at det er meget vigtigt, som det også er præciseret, at det her ikke må være noget, som er oprettet eller drevet med henblik på kommercielt virke. Og i den forbindelse tror jeg nok, at man må sige, det er vigtigt, at det understreges og bliver præciseret endnu mere, som det også sker i teksten her, i forhold til den eksisterende. For der er altså eksempler på, at private har lavet foreninger og i virkeligheden omgået lovens ånd.

Det, jeg så ellers vil sige noget om, er de handicappedes vilkår. Det er klart, at der sker en forbedring, men jeg er ikke i tvivl om, at det ikke er tilstrækkeligt i forhold til de problemer,